

Giới thiệu Như Hình Với Bóng

Gió nổi mưa sa sấm đi đùng,

Phận đời nào đẩy bổng sang trang,

Duyên xưa biết có còn hay mất,

Xác nọ hồn kia tiếng thờ than.

Huyết lệ tuôn rơi chữ sắp cạn,

Hồn ai vất vưởng cõi điều linh.

Đời này phúc họa sao lường trước,

Chỉ nguyện bên nhau bóng với hình.

Bạn đang đọc truyện *Như Hình Với Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1: Nụ hôn của nữ thần

Tác giả: Quạt Gõ

Không khí dần náo nhiệt lúc năm giờ hai mươi phút chiều thứ sáu đã bị ngăn cách bên ngoài cánh cửa lớn tự động của thư viện Bạch Lâm. Nơi vốn đã yên tĩnh giờ lại càng trở nên trầm lặng hơn khi chỉ còn vài người ngồi rải rác khắp nơi trong cái chốn rộng lớn nồng mùi giấy mực này.

Vài tia nắng cuối ngày chiếu qua khung cửa sổ, rơi xuống một tấm lưng gầy gò trong lớp áo sơ mi trắng khiến nó dường như phát sáng một cách kỳ lạ.

Nguyễn Văn cầm cuốn “Những phương pháp tự vệ hiệu quả” trong tay, nhìn chăm chăm vào vân gỗ trên bàn, suy nghĩ trôi dạt tận đâu đâu.

Hôm nay vừa tròn một tháng kể từ đám tang của cha cô.

Gia đình Nguyễn Văn có tất cả sáu người con, cô đứng vị trí thứ năm, trên cô có ba chị gái và một anh trai, dưới cô là đứa em gái mười lăm tuổi. Cha cô là một người mang nặng tư tưởng “gia đình phải có nhiều con trai mới có phúc”, mẹ cô cũng vì thế mà tuy đã sinh được một đứa con trai rồi nhưng vẫn cố gắng sinh thêm dù tuổi đã cao, cuối cùng mất khi sinh em cô trên bàn mổ.

Ba người chị của cô thôi học sớm rồi lập gia đình, anh trai cô sau khi tốt nghiệp cấp ba liền bắt đầu kế hoạch làm giàu vĩ đại của mình, trong gia đình chỉ có mình Nguyễn Văn là tốt nghiệp đại học. Với cái đầu không mấy thông minh và cách học toàn dựa vào thuộc lòng của cô, Nguyễn Văn cảm thấy việc bản thân đoạt được học bổng bán phần và hoàn tất đại học là do đã dùng hết may mắn đời này của mình.

Chịu cảnh thất nghiệp hai năm, phải nhờ vào công việc chạy bàn ở vài quán cơm bao ăn để cầm cự, cô cuối cùng cũng tìm được một chức vụ quen, chính xác là chân chạy vật, ở một công ty tầm trung. Còn chưa kịp tự chúc mừng bản thân, chủ nợ đã đến tận nhà đòi nợ. Các chị của cô đều đã lập gia đình nên hoàn toàn có lý do chính đáng để thoái thác, em cô lúc đó còn quá nhỏ nên tất nhiên là được tự động bỏ qua, cha cô thì đã lớn tuổi lại vừa ngã bệnh không thể đi làm như lúc trước, trong nhà lúc đó chỉ còn mình cô là đối tượng có thể đứng ra trả nợ.

Là đứa con trai duy nhất trong nhà, mọi kỳ vọng của cha đều đặt trên người anh. Nguyễn Huy Hoàng, anh trai Nguyễn Văn, lúc nào cũng nung nấu ý muốn làm giàu đôi đời, để cuộc sống của anh cũng huy hoàng như tên anh vậy. Tiếc thay tất cả số tiền đổ vào những lần kinh doanh của anh đều một đi không trở lại. Sau bao lần thất bại, anh cô gửi gắm hy vọng vào sông bạc, vào những tờ vé số với hy vọng một ngày nào đó nữ thần may mắn sẽ gửi cho anh nụ hôn nồng nàn của nàng.

Dù rằng trong thời gian chờ đợi nữ thần thì chỉ có chủ nợ ghé thăm, anh cô vẫn một lòng thủy chung trước sau như một. Hậu quả là suốt mấy năm liền Nguyễn Văn phải è cổ trả nợ cho cho người anh trai 33 tuổi không nghề nghiệp của mình.

Số nợ lên đến hàng triệu, Nguyễn Văn nhìn dãy số thiên văn mà hai mắt tối sầm muốn ngất xỉu. Lúc đầu cô cũng hoảng hồn định từ chối, thế nhưng lại sợ anh trai bị người ta bắt đi, cộng thêm nghe cha mắng cô là kẻ độc ác không biết tình thân máu mủ, quân ác ôn học cho cao vào rồi về lên mặt chèn ép anh chị em. Cô nghe mà vừa tủi thân vừa đau lòng, đành gật đầu chấp nhận trả nợ. Nhưng khoản nợ này thật sự không thể trả hết, vì Nguyễn Huy Hoàng vẫn tiếp tục lao đi trên con đường tìm kiếm nữ thần may mắn ở sông bạc.

Hai tuần trước khi cha cô mất, đứa em gái mười lăm tuổi xinh như hoa như ngọc của cô đã bỏ nhà đi bụi theo đám bạn tự cho là chí cốt của nó. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh quá đột ngột, gia đình cô chỉ nhận được mỗi một lá thư và một cuộc gọi điện của nó rồi đứt liên lạc. Bệnh tình của cha cô từ

đó cũng càng trở nên trầm trọng, mọi chi phí thuốc men của ông cũng do cô chi trả. Nguyễn Văn vẫn nhớ rõ ngày xưa cha thường hay nói với mẹ cô rằng nhà đông con mới có phúc. Cô biết ý ông là đông con trai, thế nhưng nếu nhìn thấy cảnh “cha chung không ai khóc” vào ngày ông mất đó, không biết cha sẽ cảm nhận thế nào về suy nghĩ trước giờ của mình.

Cuối cùng đám tang cha cũng do một tay cô chu toàn.

Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai.

Ngay khi lo liệu mọi thứ xong xuôi, cô nhận được thông báo cho nghỉ việc của công ty, lý do là cắt giảm biên chế. Suốt cả tuần nay cô tất tả ngược xuôi khắp nơi để tìm việc, cô không quên trên lưng mình vẫn còn một món nợ phải trả đang tăng lên từng ngày, có lẽ nó là một món nợ từ kiếp trước cũng nên.

Sau một ngày dài lang thang trong thành phố đầy khói bụi cùng những tiếng còi xe inh ỏi nhức óc, Nguyễn Văn đi ngang qua thư viện Bạch Lâm cách nhà cô đến tận hai tiếng đi xe. Lúc này cô mới giật mình phát hiện thì ra mình đã đi xa đến vậy. Một mồi ập đến, cô quyết định vào thư viện nghỉ chân một lát. Nơi này có máy lạnh, ghế ngồi lại thoải mái, còn có cả máy nước nóng lạnh miễn phí nữa, nghỉ chân ở đây rồi tiện thể đọc một quyển sách nào đó để thư giãn cũng không tệ.

Vớ đại một quyển sách trên kệ rồi ngồi xuống chiếc bàn dài bằng gỗ đặt gần cửa sổ trong góc thư viện, Nguyễn Văn tay lật sách nhưng không đọc được một chữ, đầu óc miên man với hàng đống suy nghĩ. Ngày mai chủ nợ lại đến, cô vẫn chưa kiếm được việc làm, tiền cũng sắp hết sạch rồi, những ngày sau phải sống sao đây? Cô ngồi chỗ đấy tốn thời gian thế này liệu có nên không? Chân cô đau quá, hình như đế giày bị thủng rồi thì phải, cô thật sự không còn đủ tiền để mua một đôi giày khác, không lẽ sau này lại mang đôi dép lê sắp đứt quai ở nhà đi phỏng vấn xin việc? Cô nhớ hình như có thấy một quán ăn đang tìm phụ bếp, không biết cô xin vào người ta có chịu không?

Những dòng suy nghĩ xuất hiện cuộn cuộn trong đầu giống như định thần chú khiến Nguyễn Văn dường như bị cố định vào ghế, hai mắt thất thần nhìn vào vân gỗ trên bàn, quên luôn cả việc tính uống chút nước lạnh lúc trước. Cô cứ thế ngồi yên bất động suốt gần ba mươi phút, mãi cho đến khi ...

“Éccc Éccc Oác ...”

Tiếng kêu chói tai đột ngột vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Nguyễn Văn. Cô giật mình, theo phản xạ liền quay đầu lại tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Cô nhanh chóng phát hiện âm thanh khó chịu kia phát ra từ một con quạ đậu ngoài bậu cửa sổ sau lưng phía tay trái cô.

Con quạ này có vẻ to lớn hơn mấy con quạ khác. Bộ lông của nó đen mượt óng ả, đôi mắt tròn sáng như hai viên bi nhỏ cùng cái mỏ trông cứng nhọn đến nỗi tạo cho người ta cảm giác cái mỏ này có thể xuyên thủng bất cứ thứ gì cản mũi chủ nhân nó. Tiếng kêu của nó không những chói tai mà còn làm cho người nghe cảm thấy bất an một cách khó hiểu, Nguyễn Văn cựa quậy trên ghế, quyết định trả lại quyển sách trên tay rồi rời khỏi đây. Cô ngồi quá gần cửa sổ mà con quạ kia đang đậu, âm thanh kia bén nhọn như thể sắp chọc thủng màng nhĩ của cô.

Trong lúc Nguyễn Văn mới đứng dậy, còn đang đẩy ghế lại chỗ cũ, cô nhắc thấy một cô gái đang tiến đến gần chỗ cửa sổ có con quạ đen kia. Nàng ta dừng lại cách cửa sổ chừng một mét, trông có vẻ vừa do dự vừa sợ hãi, rồi bỗng vùng hai tay làm ra động tác xua đuổi. Có lẽ cô gái này cũng cảm thấy khó chịu nên mới quyết định hành động như vậy.

Ngay lúc này một tiếng quát vang lên, lớn đến nỗi gần như muốn át luôn tiếng kêu gào của con quạ đen kia.

- Cái gì?!!

Nguyễn Văn xoay đầu qua, nhìn theo hướng âm thanh thì phát hiện lúc này có một cuộc tranh cãi đang diễn ra ở quầy tiếp tân. Người vừa quát lên là một cô gái khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, đáng người trung bình, mái tóc dài ngang lưng bù xù như ổ quạ. Vì nàng ta đang quay lưng lại nên Nguyễn Văn không thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng thông qua giọng nói cũng có thể đoán được cô gái này hẳn là đang tức giận lắm lắm.

- Tôi nhớ chỗ này là thư viện mà phải không? Hay tôi vào nhầm ổ cướp rồi?!!

Vừa nói cô nàng vừa vung vẩy một quyển sách trên tay. Quyển sách đó trông đã cũ lắm rồi, giấy ố vàng, gáy sách có vẻ sắp bong ra đến nơi, góc bìa cũng quần tít lại. Lúc này người thủ thư viện dường như đang đáp lời, vẻ mặt nàng ấy trông cũng tức giận không kém. Thư viện này Nguyễn Văn chỉ mới vào ba lần, đây là lần thứ tư, cũng đã từng gặp người thủ thư viện này hai lần. Thủ thư viện là một cô gái trông còn khá trẻ, làm việc với cô ấy còn có vài người nữa, nhưng Nguyễn Văn chỉ có ấn tượng với mỗi cô gái này. Trên người nàng ấy luôn toát ra một vẻ điềm tĩnh tao nhã hiếm thấy ở mấy cô gái thời nay. Mái tóc dài xoăn nhẹ vẫn gọn sau đầu, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, bộ quần áo mang hơi hướm cổ điển nhưng vẫn tôn vinh lên vóc dáng người mặc. Nàng ấy khiến người nhìn có cảm giác như mình đã vượt thời gian trở về thời xa xưa, khi mà sự kín đáo e ấp vẫn còn được tôn vinh chứ chưa bị những người tự cho là phong cách thì nhau đua cợt chê bai là nhảm chán giả tạo như bây giờ.

Đây cũng là lần đầu tiên Nguyễn Văn thấy nàng ấy tranh cãi với người khác, vì khoảng cách khá xa nên không thể nghe rõ nàng nói gì, tất nhiên là ngoại trừ cô gái có chất giọng sang sảng kia, chỉ thấy mỗi nàng ấy nấp máy, mảy liễu nhãn lại, cả khuôn mặt toát ra sự tức giận khó tả.

Cô nàng hung hăng kia vẫn tiếp tục la hét, hoa tay múa chân, làm cho một cô gái khác đang tiến lên gần đó, trông có vẻ như định trả sách, hoảng sợ vội vàng lui lại phía sau, rồi lại vô tình đụng phải một người khác, khiến người kia làm rơi hết giấy tờ trên tay xuống đất. Cô gái đó vội vàng cúi xuống nhặt lên, miệng liên tục xin lỗi.

Lúc này Nguyễn Văn đã rời khỏi bàn, đang tiến về chỗ cô gái ban nãy và con quạ kia, hay nói đúng hơn là kệ sách phía cô gái kia, nơi Nguyễn Văn đã lấy cuốn “Những phương pháp tự vệ hiệu quả” lúc trước. Càng đến gần Nguyễn Văn càng thấy rõ biểu cảm trên mặt cô gái đó, trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu.

Rõ ràng nàng ta đang rất khó chịu, hay phải nói là sợ hãi. Nàng ta có khuôn mặt trông rất đỗi bình thường, làn da trắng xanh như thể đã lâu không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, mái tóc đen dài nhưng lại xơ xác ché ngọn buộc lại sau đầu. Điều duy nhất đặc biệt trên khuôn mặt bình thường kia là đôi mắt của nàng. Trong đôi mắt cô gái này giờ phút đó ẩn chứa rất nhiều cảm xúc, vừa phẫn nộ, sợ hãi, căm ghét, lại còn có thứ gì đó kỳ lạ không thể diễn tả bằng lời.

Có lẽ cách một tấm cửa kính nên mục đích xua đuổi không thể thực hiện được, mà ngược lại dường như hành động của cô gái đã làm con quạ này nổi giận. Hai cánh nó hơi gồng lên trong tư thế chuẩn bị tấn công, mỏ há rộng phát ra một loạt tiếng kêu còn lớn hơn cả lúc trước, chói tai đến rợn người, và độc ác hiện lên trong đôi mắt đen láy. Cô gái đó mím môi lại, dường như vừa đưa một quyết định trọng đại gì đó, bước lên một bước đồng thời tiếp tục vung tay lên làm ra động tác xua đuổi như lúc trước. Tuy lần này vẫn không thành công làm con quạ bay đi nhưng lại khiến nó trở nên im lặng, không tiếp tục rít lên nữa, cũng khiến Nguyễn Văn vô thức bước chậm lại, bị thu hút bởi cảnh tượng lạ lùng trước mắt.

Cứ ngỡ thế là xong, ai ngờ vừa ngưng lại chưa được bao lâu con quạ kia bỗng dùng mỏ của mình gõ vào cửa. Nó gõ càng lúc càng mạnh, tốc độ càng lúc càng nhanh, số lần ngày càng nhiều, chăm chú và quyết liệt đến nỗi Nguyễn Văn nghi ngờ rằng liệu có linh hồn con chim gõ kiến nào đã nhập vào nó không. Tuy rằng kính cửa sổ rất dày, nhưng những người trông thấy cảnh này đều có cảm giác nó có thể nứt ra bất cứ lúc nào. Cô gái kia dường như cũng bị hành động điên cuồng của con quạ đen dọa sợ, vô thức lùi lại mấy bước, hậu quả là đụng thẳng vào lòng Nguyễn Văn cũng đang ngó người nhìn con quạ điên phía sau, quẩy sách trên tay rơi xuống đất lúc nào không hay.

Đưa tay đỡ lấy cô gái đó, Nguyễn Văn vốn là người không thích xen vào việc của người khác lúc này không hiểu sao lại mở miệng nói vài lời khuyên nhủ.

- Không sao đâu, kính này dày lắm, nó thích mổ thì cứ để nó mổ đi. Cô cũng đừng quan tâm nó nữa, mùa này nóng đến độ con người còn muốn nổi điên, huống chi là thú vật.

Cô gái trong lòng không biết là do hoảng sợ hay vì lý do gì mà lại im lặng không nói, thậm chí cũng không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế như ban nãy. Nguyễn Văn cũng không rõ là do cô quá to con hay cô gái kia quá thấp bé mà thân hình cô gái đó gần như nằm trọn trong lòng Nguyễn Văn. Điều này khiến Nguyễn Văn cảm thấy khá lúng túng, tư thế này cũng hơi quái dị rồi, cô định buông tay bỏ đi, mặc kệ cô nàng kỳ lạ này, thế nhưng ngay lúc đó ...

“Àm”

Một tiếng sấm dữ dội rền vang bầu trời bỗng nhiên xuất hiện, sau đó bên ngoài đổ mưa như trút nước, cây cối nghiêng ngả, nhánh cây đập vào cửa sổ nghe rầm rầm, chứng tỏ bên ngoài cũng đang có gió mạnh ghê gớm. Mọi người trong thư viện theo phản xạ đều ngước đầu lên nhìn trời, mặc dù thứ đập vào mắt họ chỉ là nóc thư viện. Hoàn hồn sau một phen giật mình hú vía, Nguyễn Văn nhìn lại chỗ cửa sổ trước mặt, con quạ kia đã bay mất từ lúc nào, chỉ để lại một vết rạn trên kính.

Ngay khi nghe thấy tiếng sấm thì Nguyễn Văn và cô gái kia đã vô cùng ấn ý cùng lùi lại mấy bước, tay Nguyễn Văn đặt trên vai cô gái kia vô thức nắm chặt. Cảm thấy tình hình bây giờ ngày càng có vẻ quái gở, Nguyễn Văn dứt khoát buông cô gái kia ra, nhưng còn chưa kịp bước đi thì “xoảng” một tiếng, cửa sổ trong một góc khác của thư viện bỗng vỡ tan tành. Khóe mắt Nguyễn Văn thoáng thấy có bóng dáng của một người đứng gần đấy vội vàng tránh đi, cũng không biết có bị thương không. Nhìn qua thì thấy chỗ cửa sổ đó còn có một nhánh cây to nữa, có vẻ như do gió quá lớn làm nhánh cây này đập mạnh vào cửa mới khiến cho tấm kính vỡ nát như vậy.

Có lẽ bầu không khí kỳ lạ ở đây đã làm cho nỗi sợ hãi không tên nào đó bất giác dâng lên trong lòng những người có mặt trong thư viện lúc này, khiến cho mọi người không hẹn mà lại cùng làm ra động tác muốn bỏ ra ngoài. Thế nhưng ngay lúc này lại có một người từ bên ngoài lao vào, trong miệng còn la to:

- Mọi người đừng ra ngoài, bên ngoài đang mưa đá đó!

Còn chưa kịp định thần thì cửa sổ ở một góc khác lại “xoảng” một tiếng vỡ tung, sau đó mọi người nghe thấy giọng nói của người quản lý thư viện. Giờ phút này cô gái trông lúc nào cũng có vẻ thanh nhã kia dường như đang dùng hết sức bình sinh la to:

- Mọi người mau theo tôi vào đây, phòng này không có nhiều cửa sổ.

Mọi người nhìn theo hướng tay cô gái kia chỉ mới hiểu rằng cô ấy định để cho mọi người trú tạm trong phòng nghỉ ngơi của nhân viên. Bình thường có lẽ cô ấy sẽ không đưa ra quyết định có vẻ lạ lùng thế này, nhưng tình huống bây giờ không cho phép người ta suy nghĩ nhiều. Kính cửa sổ liên tục vỡ nát, bên ngoài mưa to vùn vụt, còn chưa tới năm rưỡi chiều mà bầu trời đã tối đen như mực, từng luồng gió to thổi vù vù qua hai khung cửa sổ giờ đã trống hoác làm người ta không kìm được lạnh run. Cộng thêm lời nói của người vừa chạy vào cùng tiếng rào rào ầm ầm của đá nện xuống đất vọng vào từ bên ngoài chứng thực cho lời người kia, quyết định này của thủ thư viện quả thật rất hợp lòng người.

Mọi người hỏi hà đi theo thủ thư viện tiến vào phòng nghỉ dành cho nhân viên. Vốn dĩ thư viện này rất lớn nên cũng có đông nhân viên, nhưng vì chia ra nghỉ ngơi theo ca nên phòng này cũng không được xây rộng lắm, một lúc vào nhiều người như thế này làm căn phòng bỗng có chút chật chội. Nguyễn Văn bị dòng người xô đẩy tiến về một phía, lúc an vị rồi mới phát hiện mình đang đứng gần cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng, khóe mắt không khỏi cong lên một nụ cười khổ.

Thủ thư viện vốn đã vào cùng mọi người rồi, nhưng không biết vì sao lại chạy ra bên ngoài lại. Có người tiến lên tính đóng cửa nhưng bị một cô gái khác ngăn lại, hai người có vẻ tranh cãi gì đó, ngay lúc tình hình bắt đầu căng thẳng thì thủ thư viện đẩy một chiếc xe lăn trở lại, vì bị che khuất tầm nhìn nên Nguyễn Văn không thấy rõ người ngồi trên xe.

Lúc này cửa đã được đóng lại, mọi người không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, thế nhưng Nguyễn Văn đang kẹt ở một góc bỗng cảm thấy là lạ. Vì sao phải đóng cửa chứ?

Nàng thủ thư viện có vẻ muốn hỏi thăm tình hình bên ngoài, mấy người khác cũng có chung suy nghĩ nên mọi người đồng loạt nhìn sang người tiến vào thư viện sau cùng, cũng chính là người đã cảnh báo mưa đá bên ngoài cho mọi người. Bây giờ nhìn kỹ Nguyễn Văn mới thấy người đó là một cô gái trông gần ba mươi, hoặc có lẽ cũng xấp xỉ cái tuổi 31 của cô, dáng người cao to cùng với mái tóc ngắn bù xù trên gương mặt ngăm đen góc cạnh khiến cô ta có một vẻ tục tũn nam tính. Nguyễn Văn cũng phát hiện đây chính là người đã tiến lên định đóng cửa ban nãy.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, cô gái này im lặng không nói, lông mày vừa dày vừa đậm nhăn tít lại, nom có vẻ đang suy nghĩ chuyện gì khó khăn lắm. Đột nhiên nàng ta trợn to mắt, chửi tục một tiếng, rồi trước sự bất ngờ của mọi người trong phòng, xoay người tiến thẳng về phía cửa.

Không ngờ nàng ta lại muốn ra ngoài!

Thủ thư viện hiển nhiên không cho nàng ta như ý, vội vàng đưa tay ngăn lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó hiểu và nghi hoặc, gặng hỏi:

- Cô định đi đâu? Không phải ban nãy chính cô đã cảnh cáo mọi người đừng ra ngoài sao?

Cô nàng kia tỏ rõ vẻ bức bối, thô lỗ hất tay thủ thư viện ra, quát cộc lốc:

- Đúng là ban nãy bên ngoài nguy hiểm thật, thế nhưng bây giờ đứng trong này còn nguy hiểm hơn.

- Làm sao cô biết trong này còn nguy hiểm hơn? – Thủ thư viện vẫn không thể hiểu nổi, không riêng cô mà những người khác trong phòng này cũng vậy.

- Trực giác.

Nàng kia thô lỗ nói một tiếng rồi đưa tay vặn nắm cửa. Nhưng ngay lúc nàng ta vừa chạm tay vào nắm cửa thì bên ngoài bỗng nghe rầm một tiếng, giống như có thứ gì vừa đổ ngã, sau đó về mặt nàng ta ngạc nhiên phát hiện cánh cửa không thể mở được.

- Sao vậy? – Thủ thư viện tuy vốn ngăn cản nàng ta nhưng thấy cửa bỗng nhiên không mở được cũng tiến lên giúp một tay.

Trong lúc hai người đó còn đang loay hoay thì một tiếng chửi thề đột nhiên vang lên.

- Mẹ kiếp!

Người vừa chửi tục chính là cô gái đã tranh cãi ở quầy tiếp tân ban nãy. Chỉ thấy nàng ta ném quyển sách trên tay xuống đất, chân dẫm lên liên tục, vừa dẫm vừa chửi bới:

- Tất cả cũng tại mày! Mẹ kiếp nó cái quyển sách nát! Cũng tại mày mà tao mắc kẹt ở đây, đúng là đồ chó chết. Bà mẹ nó cái thứ ...

- Đừng nói bậy nữa. – Một chàng trai có vẻ không chịu được nữa đành lên tiếng can ngăn.

- Mày là thằng nào? Tao muốn nói gì thì kệ mẹ tao, mày ...

Vừa nói nàng ta vừa xắn tay áo, trông điệu bộ có vẻ như muốn đánh nhau với chàng trai kia, mà lúc này cô gái cộc cằn ban nãy cũng đẩy thủ thư viện qua một bên, giơ chân lên chuẩn bị đá cửa. Thế nhưng suy tính của cả hai người này đều không thể thực hiện được, vì ngay lúc đó bóng đèn huỳnh quang phía trên bỗng nhiên chớp lên liên tục, rồi tắt ngấm. Chừng hai giây sau đó, cả căn phòng rung lên dữ dội.

Động đất!

Trước khi ngã xuống, một ý nghĩ kỳ lạ bỗng lướt qua đầu Nguyễn Văn.

“Hình như nữ thần may mắn vừa mới hôn mình.”

Thế giới chìm vào bóng tối.

* * *

Không biết đã qua bao lâu, mặt đất ngừng rung chuyển, mưa nhỏ dần rồi dứt hẳn. Trong không khí lảng vảng thứ mùi âm ẩm ngai ngái khó ngửi, bầu trời tối đen như mực, mấy ngọn đèn đường cảm ứng tự động sáng lên, thứ bình thường vốn rất rục rịch thế nhưng trong lúc này lại mờ ảo chẳng khác gì đom đóm trong đêm.

Trong một góc của đồng hồ nát đã từng là thư viện Bạch Lâm lộ ra mấy cánh tay và cẳng chân rí máu phủ đầy bụi bặm. Chủ nhân của những bộ phận này người thì bị đè dưới cái tủ lạnh loại nhỏ, người thì kẹt cứng giữ cái bàn ăn cùng bức tường đồ sập, vài người khác bị chôn vùi dưới trần nhà bê nát, có người ngã sấp dưới đất, trên lưng cắm đầy mảnh vụn kính thủy tinh. Cái xe lăn lúc trước đã ngã nhào một bên, bánh xe vẫn còn hơi xoay tròn những vòng quay cuối cùng.

Ở trung tâm của chết chóc và hoang tàn này, một cuốn sách cũ kỹ rách nát nằm im lìm, bìa sách cùng vài trang giấy không gió lại tự chuyển động, giống như có bàn tay vô hình đang thông thả lật giở. Rồi tựa như một lực hút thần bí nào đó đột ngột xuất hiện, mấy dòng máu vốn đang rỉ ra từ vết thương của những con người bất hạnh nằm rải rác xung quanh bỗng tự động chảy về phía quyển sách.

Lấy quyển sách làm trung tâm, mấy dòng máu từ các phương hướng khác nhau hội tụ về một điểm, xoay tròn rồi từ từ thấm vào quyển sách cổ xưa. Các trang sách bỗng chuyển động nhanh hơn, khi đến trang cuối cùng cả quyển sách bỗng lóe lên một thứ ánh sáng kỳ lạ, rồi đóng sập lại.

Ngay lúc đó, thân xác của những người đã vong mạng, của mấy kẻ vẫn còn thoi thóp trong đồng đồ nát, đồng loạt tan thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Như Hình Với Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sinh tử do trời

Nguyễn Văn bị đánh thức bởi một màn rung lắc dữ dội, cả người ê ẩm như vừa bị dằn cho một trận nhừ tử.

Cố gắng nâng lên hai mí mắt nặng trĩu đau rát, một ý nghĩ lướt qua não Nguyễn Văn.

“Chẳng lẽ mình còn sống?”

Ký ức cuối cùng của cô dừng ở hình ảnh căn phòng tối đen và mặt đất rung chuyển dữ dội, sau đó thì hoàn toàn mất đi ý thức.

“Không lẽ mình đã được cứu? Dựa vào sự rung lắc lúc này có thể đoán rằng mình đang ở trên một phương tiện di chuyển. Phải chăng mình đang được đưa đến bệnh viện. Nhưng sao lại xóc nảy dữ dội thế này?”

Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu Nguyễn Văn, cô cố mở mắt ra nhìn quanh một lượt, chỉ để rước lấy một trận hoảng hồn bởi cảnh tượng trước mắt.

Chỗ cô đang nằm trông giống như một cái thùng xe bằng gỗ, trên vách xe có vài vết nứt rải rác, nhờ chúng mà một ít ánh sáng bên ngoài lọt vào giúp Nguyễn Văn có thể nhìn rõ tình cảnh trong xe. Không nhìn còn đỡ, vừa thấy tình hình trước mắt làm Nguyễn Văn chỉ muốn đập đầu vào vách ngất quách cho xong.

Xung quanh cô lúc này có chừng mười mấy đứa bé khoảng từ sáu đến tám tuổi, thân hình gầy gò khô đét, quần áo rách rưới, đang ngồi co cụm trong thùng xe chật hẹp. Cô đề ý thấy chúng nó lăm lét nhìn về phía cô, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Sợ hãi?

Nguyễn Văn biết mình có một khuôn mặt bình thường, thậm chí có thể nói là hơi xấu theo quan niệm sắc đẹp thời nay. Thế nhưng cũng không đến nỗi dọa trẻ con chứ!

Cô theo phản xạ đưa tay lên sờ mặt, bỗng chạm phải thứ gì đó lạnh lạnh dính dính bên má phải, cô xoa xoa một chút rồi để tay xuống nhìn thử. Trong buồng xe quá tối nên không thể nhìn rõ thứ dính trên mặt cô là gì, thế nhưng cái mùi này ...

“Dkue fhwfr uhwd gjaoe!”

Xe dừng lại đột ngột khiến Nguyễn Văn theo quán tính ngã nhào ra trước, suýt chút là đâm đầu vào thành xe. Cửa xe được mở ra, có ai đó đứng trước cửa xe quát tháo đám con nít bên trong bằng một thứ ngôn ngữ lạ lẫm mà cô không thể hiểu được. Người đó đứng ngược sáng nên cô không thể nhìn rõ mặt, chỉ biết đó là một người khá to béo, hình như là phụ nữ.

Sau đó bọn trẻ bị lôi xuống xe, Nguyễn Văn cũng bị kéo đi. Lúc này chưa cử động nhiều nên không biết, giờ mới di chuyển một chút cô liền thấy đầu đau như búa bổ, cảm giác buồn nôn trào lên trong cổ họng.

Ngay khi người đang nắm cánh tay quăng cô xuống đất, Nguyễn Văn không nhìn được nôm một trận dữ dội, nhưng chỉ có thể nôn ra một ít nước. Loáng thoáng bên tai thứ ngôn ngữ xa lạ, có ai đó đá vào người cô mấy phát, cuối cùng còn đập lên lưng cô một cái, làm cô suýt chút dụi mặt vào bãi nôn của mình. Vội vàng nghiêng người sang một bên né tránh, Nguyễn Văn theo phản xạ đưa hai tay lên ôm đầu, chỉ sợ bị người ta đánh tiếp.

May thay người kia dường như không có ý định đánh cô nữa, chỉ đưa tay lôi cô dậy rồi ném vào chỗ mấy đứa bé đang đứng tùm tùm bên kia, lùa cả đám ra một dòng suối gần đó.

Mãi đến lúc này Nguyễn Văn mới có thời gian định thần để quan sát xung quanh. Bên kia dòng suối là một mảng rừng cây rậm rạp, xa xa là hình dáng của mấy dãy núi dài liên miên tựa như không có điểm cuối. Quay đầu nhìn lại, sau lưng cô vẫn là rừng cây, nhưng bên đó có mấy chiếc xe ngựa đang đậu. Tổng cộng có sáu chiếc xe tất cả, trên xe lục tục có mấy đứa trẻ đi xuống. Giờ cô mới phát hiện mấy xe này hình như được phân chia theo độ tuổi. Vì có chiếc chứa toàn mấy đứa nhóc cỡ chừng ba bốn tuổi, có chiếc lại chứa mấy đứa độ mười mười một tuổi, còn có hai chiếc phân biệt chứa mấy thiếu niên thiếu nữ tuổi chừng mười bốn mười lăm, chiếc cuối cùng là của mấy người đàn ông cùng phụ nữ hung dữ kia.

Khoan đã, phân chia theo độ tuổi?!

Nguyễn Văn giật mình nhìn xuống hai tay. Trước mắt cô là một đôi tay nhỏ bé, gầy gò và đen nhẻm, trên cánh tay còn có mấy vết thương cùng máu bầm

mới cũ khác nhau. Trên bàn tay phải đã đưa lên sờ mặt lúc trước dính một màu đỏ tươi cực kỳ chói mắt. Hoàng sợ, Nguyễn Văn lao mình tới bên dòng suối nhìn xuống.

Nước suối ở đây rất trong, tựa như một mặt gương sáng, phản chiếu hình ảnh một đứa bé chừng năm sáu tuổi, khuôn mặt cáu bẳn nhìn không rõ ngũ quan, tóc tai bù xù, trên trán còn có một vết thương khá sâu, trông có vẻ như bị vật cứng đập vào, máu đã chảy ướt một bên má.

Vì mãi nhìn hình ảnh phản chiếu dưới nước mà Nguyễn Văn không chú ý những đứa bé khác xung quanh cô đang uống nước bỗng vội vàng tránh qua chỗ khác. Một người đàn ông đi đến khụy chân ngồi xuống cạnh cô, miệng nói gì đó. Sau đó Nguyễn Văn cảm thấy tóc mình bị túm lấy, cả đầu bị ấn xuống nước, không thở nổi.

Tay chân cô quơ quào loạn xạ trong con hoảng loạn, nhưng chẳng có tác dụng gì. Ngay lúc cô tưởng rằng mình sẽ bị chết ngạt, bàn tay đang túm chặt tóc lôi đầu cô ra khỏi nước. Vừa mới hít được hai hơi không khí, đầu cô lại bị ấn xuống nước, cũng may lần này người kia không ấn quá lâu như lần đầu, nếu không e rằng cô đã ngạt rồi.

Thoát khỏi màn tra tấn những nước này, Nguyễn Văn ngã nhào trên đất ho lên sù sụ. Cố ngẩng đầu lên để nhìn, người vừa ấn đầu cô vào nước là một người đàn ông trung niên. Gã ta có gương mặt ngăm đen góc cạnh, khóe miệng có một vết sẹo khá dài cang làm tăng lên vẻ dữ tợn.

Thấy Nguyễn Văn nhìn mình, gã có vẻ khá bức bối, mở miệng quát mắng mấy tiếng mà cô không hiểu, rồi lại lôi cô đi một cách thô lỗ.

Gã đẩy cô vào chỗ lùm cây có vài đứa bé khác đang đứng. Lúc đầu cô không rõ ý gã là gì, nhưng sau khi nhìn vào mấy đứa bé kia thì cô hiểu rồi.

Gã muốn cô giải quyết bầu tâm sự ở chỗ này!

Còn chưa kịp hoảng sợ thì một tin tức khác đã xuất hiện trong đầu khiến Nguyễn Văn đứng hình.

Sao gã lại đưa cô vào chỗ mấy đứa bé trai mà không phải là mấy bé gái?!!

Vội vàng xoay đầu nhìn quanh một vòng, Nguyễn Văn phát hiện ở một chỗ lùm cây khác cách chỗ cô đứng khá xa có mấy bé gái lẫn vài thiếu nữ đang tụ tập, rõ ràng là chuẩn bị giải quyết nỗi buồn. Ở đó còn có ba phụ nữ trung niên cao lớn cầm gậy đứng xung quanh, trông bộ dạng cứ như đang canh giữ phạm nhân.

Lén lút nhìn nhanh thêm một lượt, Nguyễn Văn phát hiện chỗ mấy bé trai này ngoài người đàn ông vừa lôi cô tới đây còn có một người khác đã đứng canh ở đây từ trước. Gã kia người gầy nhom, lưng hơi gù, hai mắt ti hí đảo quanh liên tục, bộ dạng mười phần tiêu nhân nham hiểm.

Lúc này không cần gã đàn ông hung ác kia cử động thì Nguyễn Văn cũng có thể cảm nhận được sự mất kiên nhẫn của gã, cô liền vội vàng phóng vào một chỗ lùm cây khá kín đáo gần đó. Tuy cuối đầu xuống nhưng khóe mắt cô vẫn chú ý đến hai gã đàn ông bên ngoài, thấy hai người đó có vẻ bức bối nhưng không có ý tiến đến chỗ cô, chỉ quay sang quát mắng mấy đứa bé trai kia gì đó, cô thờ phào một cái rồi vội vàng cúi xuống tuốt quần ra kiểm tra.

Rồi xong, xin chào chim nhỏ, đời cô từ nay thế là tàn.

Không kịp suy nghĩ nhiều, cô ngồi luôn xuống xả bầu tâm sự. Trục giác của cô cảnh báo rằng nếu lúc này mà còn không tranh thủ đi tiểu thì e rằng lát nữa chẳng còn cơ hội. Mặc dù tư thế này với cơ thể hiện tại không ăn nhập lắm, nhưng cô không có thời gian để làm quen điều chỉnh, đành phải dùng kiểu cũ thôi.

Tránh để cho hai gã kia thắc mắc vì sao cô lại đột nhiên biến mất trong lùm cây rồi tiến lại đây, Nguyễn Văn cố gắng cấp tốc giải quyết nỗi buồn rồi nhanh chóng kéo quần lại đi ra ngoài, cúi đầu ngoan ngoan đứng gần gã có sẹo hung ác ban nãy.

Có lẽ thái độ hợp tác của cô khiến gã hài lòng nên không thấy gã động tay động chân gì với cô nữa, chẳng qua miệng vẫn quát mắng liên hồi. Cô vội vàng theo chân mấy đứa bé kia tiến vào trong chiếc xe ngựa cũ kỹ, chỉ sợ chậm một bước thì lại ăn đòn.

Ngồi trong một góc buồng xe, Nguyễn Văn hai tay ôm đầu gối, cẩn thận suy ngẫm mọi chuyện.

Tuy kiểu dáng trang phục của mấy người này có vẻ lạ lẫm, nhưng cô vẫn có thể lờ mờ nhận ra đây là trang phục cổ đại. Quần áo của cô và mấy đứa bé khác vừa cũ nát lại rách tả tơi, mấy đứa bé gái thì đỡ hơn, ít ra còn có mấy mảnh vá. Từ đây có thể thấy xuất thân của cả bọn bao gồm luôn cô không phải khá giả gì, lại nhìn thái độ và phương thức di chuyển của đám người này, trong đầu cô không khỏi hiện lên hai chữ “buôn người”.

Chỉ là không biết cô cùng mấy đứa bé kia là bị bán hay bị bắt. Lại nhớ đến thứ ban nãy cô mới thấy, tuy rằng vẫn chưa phát triển hoàn toàn nhưng cô vẫn có thể khẳng định đó là dương vật hàng thật giá thật.

Nguyễn Văn hoang mang nghĩ, hình như mình đã mượn xác hoàn hồn rồi.

Chiếc xe ngựa vẫn lóc cọc chạy trên đường, thỉnh thoảng vấp phải đá nên nảy lên mấy cái. Nguyễn Văn ôm lấy hai chân, vùi mặt vào đầu gối, trong lòng mờ mịt, không biết tương lai sẽ ra sao.

* * *

Ba ngày chậm chạp trôi qua, ngồi trong buồng xe ngộp mùi mồ hôi quặng cùng nước tiểu này, Nguyễn Văn là người dựa vào vách xe, hai mắt vô thần nhìn lên nóc trần rạn nứt.

Không phải cô chưa từng nghĩ đến việc bỏ trốn, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại mới thấy ý tưởng này viễn vông cỡ nào. Với cái thân thể nhỏ bé suy dinh dưỡng không biết mấy tuổi này, muốn trốn thoát khỏi vòng vây của một đám người lớn hung hãn có vũ khí trong tay là điều không tưởng. Hơn nữa, cứ cho là nhờ một phép nhiệm màu nào đó mà cô có thể trốn được đi, thì ở bên ngoài cô cũng không có khả năng sinh tồn được. Thân thể này còn quá nhỏ, cô lại không biết ngôn ngữ ở đây, cũng chả biết đây là đâu, thời đại nào nót, muốn sống sót một mình là không thể nào.

Vì thế, sau một hồi suy tính thiệt hơn, Nguyễn Văn cuối cùng từ bỏ ý định bỏ trốn, thuận theo ý trời.

Xe ngựa chạy chậm dần rồi dừng lại hẳn, cô biết đã đến giờ cơm.

Đám người này chỉ cho bọn cô ăn hai lần, một lần gần trưa và một lần vào lúc tối, khi chuẩn bị cắm trại nghỉ ngơi. Trong quá trình di chuyển sẽ được ngừng lại một lần để đi vệ sinh, đó là đối với đám hàng hóa bọn cô, còn với đám buôn người thì cô không biết chúng có tự động ngừng lại lúc nào khác không.

Lục tục xuống xe cùng bọn trẻ, xếp thành một hàng rồi nhận lấy cái bánh nướng khô khốc không biết được làm từ bột gì, Nguyễn Văn tìm một chỗ tương đối bằng phẳng trên đất rồi ngồi phệt xuống, bắt đầu công cuộc gặm cắn món ăn cứng như đá này. Tuy thứ này thật sự không đáng để gọi là thức ăn, nhưng mọi người vẫn ăn rất ngon lành, thậm chí cô còn thấy có đứa bé ôm hẳn cái bánh vào lòng, vừa ăn vừa dáo dác nhìn ngó xung quanh như sợ có ai nhào tới cướp mất cái bánh đá của nó.

Trong lúc vẫn đang cố sống cố chết ăn cái bánh trong tay, bỗng có tiếng hét vang lên thu hút sự chú ý của Nguyễn Văn cùng những người khác. Ngẩng đầu lên, Nguyễn Văn thấy hai thiếu niên một nam một nữ bị ba gã đàn ông lôi đi sền sệt, rồi bị ném vào gần đồng lửa chỗ trung tâm. Mấy đứa trẻ và những người khác dường như cũng nhận ra sự khác thường, nhanh chóng đứng dậy, vô thức co cụm thành từng nhóm, chăm chú nhìn vào cảnh tượng trước mắt. Một nỗi sợ hãi cùng bất an mãnh liệt bỗng dâng lên trong lòng làm Nguyễn Văn không thể cử động, cứ thế ngồi yên một chỗ, nhìn hai người thiếu niên bị ấn chặt trên đất, đầu óc trống rỗng.

Mấy người đàn ông và phụ nữ kia vừa đánh vừa mắng, hai người thiếu niên thì vừa dập đầu vừa nói gì đó, có vẻ là đang cầu xin tha thứ. Một người phụ nữ trung niên phốp pháp, mà theo quan sát mấy ngày nay của Nguyễn Văn thì có vẻ là cầm đầu nhóm người này, bỗng đi ra quát lên mấy tiếng. Lập tức có thêm mấy người đàn ông đi lên tách hai thiếu niên ra, người nam thì bị đánh đập túi bụi, còn người nữ thì bị xé rách quần áo, có vẻ như bọn họ định ...

Nhìn tới đây Nguyễn Văn bỗng thấy mắt cay xè, trong lòng dường như có một giọng nói đang gào thét bảo cô đừng nhìn nữa, thế nhưng đôi mắt lại không nghe theo lời của đại não, cứ mờ ra thao láo, thu hết những hình ảnh ghê rợn phía trước vào mắt.

Bên tai văng vẳng thứ ngôn ngữ lạ lẫm, Nguyễn Văn cảm thấy đầu óc ong ong, hai tai đau buốt, tựa như có thứ gì đó đang đâm vào màng nhĩ của cô.

“... tsjhw ladniq ... koabw yadkq mafõi ... bọn mày sẽ không được chết từ tể đâu!!”

Giống như một phép lạ, giờ phút này bỗng nhiên Nguyễn Văn có thể hiểu được những người kia đang nói gì. Những tiếng chữ bới, cầu xin rơi vào tai cô như những lời nguyện rủa của ác quỷ.

- Câm miệng ngay thằng chó đẻ!

- *** *** thằng chó, tao đánh chết mày!

- Tha cho tôi, xin hãy tha cho tôi ...

- Con đĩ non này, thích lắm phải không? Ông cho mày thích ý ...

- Đừng ... đừng ...

- Chạy trốn nữa đi. Sao không chạy nữa? Bà cho tui mày chạy này ...

“Im, im hết đi!!”

Nguyễn Văn đau đớn đưa tay ôm lấy đầu, hai mắt nhắm nghiền, cái bánh trên tay rơi xuống đất lấm lông lóc, cuối cùng được một đứa bé nhặt lên. Nó vội vàng giấu vào lòng, chăm chú nhìn Nguyễn Văn, chỉ sợ cô sẽ đến chỗ nó đòi lại.

Không biết qua bao lâu, tiếng nắng chửi, cầu xin cùng khóc lóc dần dần lắng xuống, hai con người vốn đang sống sờ sờ lúc trước giờ đây nằm im trên nền đất lạnh, bị mấy gã đàn ông lôi đi vào rừng cây như hai miếng giẻ rách, chỉ để lại trên khoảng đất trống gần đồng lửa ban nãy hai vệt máu loang lổ to tướng.

Nguyễn Văn cùng mấy đứa trẻ khác bị lừa lại lên xe. Cô thất hồn lạc phách ngồi vào góc xe, lắng nghe tiếng xích kê loảng xoảng khóa lại cửa xe từ bên ngoài, nhốt một đám khí con vừa bị cảnh giết gà ban nãy dọa sợ trong buồng xe tối tăm chật hẹp, lẳng lặng chờ trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Như Hình Với Bóng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Huynh đệ

Sáu chiếc xe ngựa cũ kỹ cộc cạch chạy trên con đường gồ ghề đầy cát bụi, thỉnh thoảng lại xóc nảy vài cái mỗi khi vấp phải đá, làm đám trẻ con đang gà gât trong thùng xe nóng hừng hực lắc lư như mấy con rối gỗ.

Xe chạy chậm dần rồi dừng hẳn, bọn trẻ lục tục ra khỏi xe, cúi đầu im lặng không một tiếng động. Đã một tuần kể từ sự kiện bỏ trốn lần trước, mớ hàng hóa vốn đã yếu ớt cả tinh thần và thể xác nay lại càng ngoan ngoãn như một bầy cừ non chờ người xẻ thịt.

Nguyễn Văn đứng lẫn trong mấy đứa bé, len lén nhìn ngôi nhà kín cổng cao tường trước mắt, bên tai nghe loáng thoáng lời nói của mụ chủ đám con buôn với một người phụ nữ trung niên đứng đón họ ở chỗ này. Hai người cò kè mặc cả gì đó một hồi, cuối cùng bọn buôn người vui vẻ bỏ đi, người phụ nữ trung niên kia lại nhíu mày nhìn qua đám người rách rưới bọn họ. Ba ta quay sang phân phó gì đó với vài người đứng sau lưng, sau đó bỏ đi.

Mấy người kia lừa bọn người Nguyễn Văn vào trong nhà, đưa cả bọn đi xuyên qua vài dãy hành lang, sau lại tách nam nữ ra thành hai nhóm rồi đưa đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng tống mỗi đám vào một căn phòng lớn. Ngẩng đầu lên, Nguyễn Văn phát hiện ra trước mắt có mấy thùng nước lớn, còn hơi bốc khói nữa. Cả bọn ngơ ngác lăm lết trao đổi ánh mắt với nhau, không rõ mấy người này muốn bọn họ làm gì.

Lúc này một người đứng đằng sau bức bội mắng mỏ:

- Bọn mày còn đứng đực ra đấy làm gì? Nhanh chóng tắm rửa rồi ra đây tập hợp. Đằng sau bình phong có đồ mới đó, mặc vào rồi vứt cái đồng giẻ rách trên người tụi bây vào cái sọt đằng kia. Nhớ dùng xà phòng cọ rửa cho kỹ, nghe rõ chưa?

Sau lưng vang lên tiếng đóng cửa rầm một cái, cả đám chỉ hơi sững sờ một chút rồi nhanh chóng lột quần áo trên người bỏ vào cái sọt trong góc phòng, bắt đầu tắm rửa. Có mấy đứa nhỏ không khỏi lộ ra vẻ vui sướng, không biết bao lâu rồi bọn nó chưa được tắm tấp, đã vậy còn có nước nóng với xà phòng nữa chứ.

Cầm cục xà bông màu trắng nhờn nhờn có mùi như hồ dán trên tay, Nguyễn Văn không thể thả lỏng như những người khác, ngược lại còn hơi lo lắng. Cô có cảm giác như gia súc được rửa sạch trước khi đưa vào lò mổ.

Nhanh chóng tắm gội sạch sẽ rồi cầm đại một cái khăn màu vàng ngà ngà treo trên giá gần đó lau lưng tung cho khô, Nguyễn Văn cùng những người khác ra sau tắm bình phong bắt đầu tìm quần áo để mặc. Lúc này cô mới sực nhớ ra bấy giờ mình đã tắm cùng một đám con trai, tuy rằng người lớn nhất cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, nhưng tất cả đều là đực rựa hàng thật giá thật, bao gồm cả cô bấy giờ. Đáng lẽ với một linh hồn trinh nữ già như Nguyễn Văn thì tuy không đến mức hoảng hốt thét chói tai, nhưng ít ra cũng nên mặt đỏ tai hồng một chút trong tình cảnh hoành tráng như ban nãy mới phải đạo. Ấy vậy mà cô lại hoàn toàn chẳng cảm thấy chút ngại ngùng nào, không biết đây là do ảnh hưởng của cơ thể này hay vốn dĩ cô bị lạnh cảm. Nghĩ đến đây Nguyễn Văn không khỏi bật cười lắc đầu, giờ phút nào rồi mà còn nghĩ chuyện vớ vẩn. Thật ra trong lòng cô hiểu rõ, khi bản thân còn đang mờ mịt với tương lai tăm tối thì mấy thứ khác chỉ là phù du mà thôi.

Từ đồng quần áo có đủ kích cỡ này, có thể thấy rằng mấy người ở đây quả là dân chuyên nghiệp. Tuy tất cả đều là quần áo cũ nhưng được cái lành lặn sạch sẽ, Nguyễn Văn tìm được trong đồng đồ một bộ quần áo màu nâu khá ổn, ngoại trừ tay áo và ống quần hơi dài thì những phần còn lại khá vừa vặn. Mặc xong cả bọn lục tục ra ngoài xếp hàng trước cửa nhà tắm.

Một người thanh niên mặt rỗ đến đưa cả bọn đến một phòng lớn khác, rồi lại phát cho mỗi đứa một cái tô nhỏ, bắt xếp thành hai hàng ngay ngắn chờ lãnh khẩu phần ăn.

Ngồi vào một góc bàn dài trong phòng, nhìn tô com nhỏ trong tay, Nguyễn Văn có chút run sợ trong lòng. Trong phần com có cả rau xào cùng một miếng thịt không biết của loài nào. Đúng vậy, là thịt. Tuy rất mỏng, rất nhỏ, nhưng chắc chắn là thịt. Chính điều này khiến cho Nguyễn Văn càng thấy bất an, mặc dù chẳng phải là sơn hào hải vị gì nhưng đãi ngộ bỗng thay đổi đột ngột thế này khiến cô có cảm giác như đây là bữa ăn cuối cùng.

Nhìn những người xung quanh đang mừng rỡ cặm cùi ăn ngon lành, cô cũng cố dè xuống nỗi sợ trong lòng, nhanh chóng giải quyết phần com của mình.

Đêm đó khi nằm chèn chúc trong căn phòng với mười bốn đứa bé khác, Nguyễn Văn miên man suy nghĩ, không biết tương lai rồi sẽ ra sao.

Câu trả lời của cô xuất hiện vào ba ngày sau.

Hôm đó là một ngày cực kỳ oi bức, căn phòng chật chội gần như biến thành cái lò nướng bởi hơi người cùng mùi mồ hôi khó ngửi, mấy đứa nhỏ cúi đầu ra vẻ ngoan ngoãn, cố giữ cho vẻ mặt tươi tỉnh mặc cho cái nóng hun đến gần mũi, nín thở chờ đợi người đàn ông đứng trước mắt lựa chọn.

Qua mấy lời xun xoe nịnh nọt của bọn buôn người thì hình như người đàn ông này tên là Hồ Quý, quản gia của một gia đình giàu có họ Triệu. Hôm nay ông ta đến đây để chọn thêm mấy đứa tòi tở cho chủ nhà. Nghe đâu mấy vị chủ nhân của ông ta không vừa lòng với đám nô tài lần trước mua về, nên lần này Hồ quản gia phải đích thân đến để chọn người.

Mặc dù mấy ngày nay mọi người vẫn được tắm rửa sạch sẽ, tuy không phải là nước nóng như ngày đầu tiên, thế nhưng trong cái thời tiết oi bức ngột ngạt này, đứng chèn chúc trong một căn phòng nhỏ xíu cũng khiến cả bọn bốc mùi nhớp nháp, vẻ mặt cũng những người đến mua cũng khó chịu thấy rõ.

- Tên gì?

Nguyễn Văn giật mình nhìn người đàn ông bỗng dừng lại đột ngột trước mặt mình, trong lòng hốt hoảng. Cô nào có biết tên của chủ nhân thân thể này.

- Cầm à?

Hồ quân gia nhú mào, trông có vẻ hơi bức bối. Một người đàn ông đứng phía sau thấy thế thì vội vàng lên tiếng.

- Nó tuy bị cầm nhưng không điếc, vẫn còn khả năng làm việc ạ.

Nghe tới đây Nguyễn Văn cũng hết hồn, không ngờ đứa bé này bị cầm thật. Nhưng nghĩ kỹ lại thì từ lúc nhập vào thân xác này cô cũng chưa từng nói chuyện với ai, phần cũng vì rào cản ngôn ngữ lúc ban đầu, có lẽ phải tìm dịp nào thử nghiệm một chút mới được.

- Tuy là trẻ nhỏ dễ dạy, nhưng khiếm khuyết thể này cũng có cái bất lợi.

Hồ quân gia chậm rãi nói, nghe giọng rõ ràng không được ưng ý lắm. Nguyễn Văn cúi đầu che giấu biểu cảm trên mặt, trong lòng thầm nghĩ bây giờ hẳn là sang màn cò kè bớt một thêm hai đây mà. Theo quan sát và nghe ngóng của cô mấy ngày nay thì thật ra mấy đứa bé tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại bán rất được, vì theo suy nghĩ của những gia đình giàu có thời này thì nếu đám nô bộc càng được mua từ nhỏ thì có thể dưỡng ra lòng trung thành càng lớn. Nói thẳng ra là dễ tẩy não. Bởi vậy Nguyễn Văn không lo sẽ không có ai chọn trúng, chỉ sợ không biết rồi đây phải tiến vào đám rông hang hồ nào thôi.

Cũng không biết kết quả cuối cùng của màn trả giá này như thế nào, chỉ biết rằng Nguyễn Văn cùng ba đứa trẻ bằng tuổi và tám người thiếu nam thiếu nữ khác được đưa lên một chiếc xe ngựa lớn, đẹp và vững chắc hơn nhiều so với cái xe của bọn buôn người lúc trước, đưa đến phủ của Triệu lão gia.

* * * * *

Trốn ở một góc vắng vẻ trong viện, sau mấy bó củi khô chất đống như một tòa núi nho nhỏ gần nhà bếp, Nguyễn Văn hít sâu một hơi, chuẩn bị cho cuộc thí nghiệm của mình.

Đã một tuần sau khi được đưa vào Triệu phủ, cô được sắp xếp cho làm mấy việc vặt, đồng thời đảm nhiệm công việc quét tước cùng hai người khác trong viện của Liễu di nương.

Cho đến lúc này Nguyễn Văn vẫn chưa từng diện kiến Triệu lão gia nên cũng không biết ông ta tròn méo thế nào. Chỉ biết rằng nhà Triệu lão gia thế thiếp thành đàn, mà theo quan sát và nghe ngóng của cô thì Liễu di nương này tuy không được sủng ái lắm nhưng địa vị cũng khá vững chắc, có lẽ là nhờ vào cậu con trai bảy tuổi Triệu Hạc.

Từ lúc vào chỗ này đến giờ mọi người vẫn gọi cô là “đứa cầm”, cô cũng chỉ im lặng ngoan ngoãn làm việc, cố gắng không gây ra sai lầm gì để bị chịu phạt. Mãi đến hôm nay cô mới có chút thời gian rảnh, tranh thủ đến địa điểm lý tưởng mà cô mới tìm ra cách đây không lâu, trốn sau đống củi chuẩn bị dùng để nấu ăn và nước nóng này để thí nghiệm một chút.

Hắng hắng cổ họng, Nguyễn Văn thử thì thầm:

- Alo alo ... 1 ... 2... 3... thử máy thử máy Nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời ...

- Trả lời trả lời ...

Một giọng nói khác bỗng vang lên bên cạnh khiến cô giật bắn người nhảy dựng lên, suýt chút thì ngã nhào vào đống củi phía trước. Vội vàng nhìn lại, Nguyễn Văn phát hiện người vừa nói là một cậu bé khoảng chừng tám chín tuổi, có một đôi mắt to tròn sáng ngời cùng làn da ngăm đen khỏe khoắn. Cậu ta ngồi xổm một bên, nhìn cô cười toe toét, bên má trái có lúm đồng tiền ẩn hiện.

- Này này, người tên gì? Ta tên Đại Thạch, năm nay tám tuổi, trông người có vẻ nhỏ hơn ta, là năm hay sáu tuổi nhỉ? Yên tâm, dù người có bằng tuổi hay lớn hơn thì với kinh nghiệm ba năm lăn lộn trong phủ người có gọi ta một tiếng đại ca cũng không thiệt đâu. Nào nào, gọi một tiếng nghe thử xem. Ủa ủa, trước giờ thấy người cứ im lặng mãi làm ta cùng mọi người cũng nghĩ người thật sự bị cầm, giờ thì hay rồi, dám lửa gạt hử? Ta phải đi nói ...

- Đừng nói!

Nghe đến đây Nguyễn Văn theo phản xạ vội vàng chộp lấy tay cậu nhóc đang liến thoắng không ngừng này, gấp gấp ngăn lại. Tuy rất mừng vì thân thể này thật sự không bị cầm, nhưng cô cũng không muốn tiết lộ chuyện này. Ở một thế giới xa lạ đầy nguy hiểm, có được vài lá bài tẩy vẫn hơn.

Cậu nhóc tự xưng Đại Thạch kia hơi chớp chớp mắt nhìn cô vài cái, rồi lại tuyên bố rất hùng hồn:

- Không nói cũng được thôi, nhưng cái danh đại ca này ta nhận là chắc rồi nhé!

Nguyễn Văn gật đầu lia lịa, mặc dù không hiểu sao thằng nhóc này lại cố chấp với cái danh xưng “đại ca” như vậy. Ban đầu cô cũng lo lắng không biết thằng nhóc này có chịu giữ lời không, như về sau lại phát hiện Đại Thạch thật sự rất giữ chữ tín, tuyệt nhiên không hề miệng về chuyện cô giả cầm.

Đại Thạch này tuy còn nhỏ nhưng là một đứa bé hoạt bát lại rất dẻo miệng, lúc vừa vào phủ vốn bị giao cho những công việc vừa bẩn vừa mệt, thế nhưng nhờ vào tính cách này nên cuối cùng cũng chen được một chân vào phụ việc trong bếp. Cộng thêm quan hệ tốt với mọi người nên cuộc sống trong phủ cũng khá nhẹ nhàng. Nguyễn Văn thì ngược lại hoàn toàn, một phần cũng vì việc giả cầm nên luôn tránh tiếp xúc với người khác, thành ra mọi người cũng có phần xa lánh, khi giao việc cũng bị phân cho những công việc cực nhọc hơn.

Từ ngày quen với Đại Thạch, cuộc sống của Nguyễn Văn trong phủ mới có phần dễ thở. Cậu bé thường lên lút để dành chút thức ăn ngon lành được trong bếp cho cô, mấy việc cần nhiều sức lực cậu cũng giành làm giúp. Đại Thạch vỗ ngực bảo rằng, đó là trách nhiệm của một người đại ca.

Cô từng không ít lần nghĩ rằng, có thể đây là một trò chơi của trẻ nhỏ mà thôi. Cái cảm giác mới lạ khi được người ta gọi là đại ca, được làm người lớn khi chăm sóc cho mấy đứa nhỏ khác có lẽ sẽ dần phai nhạt theo thời gian. Thế nhưng thấy thái độ của Đại Thạch sau hai năm vẫn không hề thay đổi khiến suy nghĩ này của Nguyễn Văn dần lung lay. Nhưng phải mãi cho đến khi sự kiện kia xảy ra, cô mới biết rằng hóa ra có những người đã có trách nhiệm và giữ chữ tín từ nhỏ, rằng có những người xa lạ còn sẵn lòng bảo vệ ta hơn cả ruột thịt.

Tiếc thay, khi cô hiểu ra thì đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Như Hình Với Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bỏ trốn

- Huynh nói này Tiểu Thạch, lần sau mấy thằng nhóc kia có giả bộ tội nghiệp nhờ vả thì cứ nhắm mắt làm ngơ đi, còn không thì dứt khoát đâm một phát vào mặt bọn nó để khỏi lằng nhằng nữa.

Đại Thạch vừa nói vừa nhón chân treo cái đèn lồng lên cao. Từ ngày hai người xưng huynh gọi đệ, do Nguyễn Văn bảo rằng mình không có tên nên thằng nhóc Đại Thạch này tự động gọi cô là Tiểu Thạch luôn. Vị đại ca hờ này cho rằng như thế mối quan hệ giữa hai người sẽ càng trở nên thân thiết hơn. Nguyễn Văn cũng chả buồn phản đối, vì thế sau này dần dà “Tiểu Thạch” đã được thay thế cho cái tên “đứa cảm” lúc trước, nghe qua cũng không đến nỗi tệ.

Nguyễn Văn nghe mấy đề nghị đầy “thông thái” này cũng chỉ mỉm cười không nói, mặc cho Đại Thạch vò đầu bứt tai cần nhân một mình.

- Đệ cũng thật là ... mềm lòng thế này có ngày sẽ bị chúng nó trào cả lên đầu. Còn không thì sau này thấy bóng dáng bọn nó thì cứ linh đi luôn đi, đúng là một bọn ...

Hai người sóng vai bước đi trong đêm tối mờ mịt, ánh sáng phát ra từ cây đèn trên tay Đại Thạch tạo nên hai cái bóng run rẩy trên nền đất, thỉnh thoảng có làn gió đêm thổi qua mang theo mùi lá mục gay mũi. Mấy lời cảm ràm của Đại Thạch bỗng bị cắt ngang bởi một tiếng động kỳ lạ, nghe như tiếng đồ vật bị ngã đổ. Hai người giật mình nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng im lặng lắng nghe. Một hồi sau, có tiếng cửa kéo kẹt rất nhỏ vang lên, trong đêm khuya im ắng nghe mà rộn cả người.

- Đại Thạch, huynh có nghe thấy tiếng gì không?

- Suy! Tiểu Thạch, đệ ở yên đây, để huynh sang kia xem thử.

- Khoan đã, bên kia không phải là tiểu viện bỏ hoang sao? Hồ quản gia đã cấm không cho mọi người đến đó rồi, đại ca vào trong lỡ có người biết được thì nguy.

- Chỗ này chỉ có hai người ta và đệ, ta không nói đệ không nói thì ai mà biết được.

- Đệ vẫn cảm thấy bất an lắm. Liệu có phải là ăn trộm không? Hay ta đi báo ...

- Thôi đệ cứ chờ ở đây, để mình ta qua đó xem xét là được.

Nói xong, không để cho Nguyễn Văn kịp phản ứng, Đại Thạch đã một đường băng băng tiến về chỗ tiểu viện bỏ hoang kia. Cô nóng nảy dậm chân một cái, rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Hai người nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ tróc sơn lung lay ra, nhẹ nhàng bước vào bên trong. Nơi này nghe bảo lúc trước vốn định xây một tiểu viện nhỏ xinh đẹp cho một vị di nương nào đó, ai ngờ còn chưa hoàn tất thì vị di nương kia lại bạo bệnh qua đời, công trình này từ đó cũng thành ra dang dở, chỗ này trở nên cấm kỵ. Những ngày đầu mới vào phủ, Nguyễn Văn cùng những người khác đã được dặn dò không được đến nơi này, nếu phát hiện ai cãi lời sẽ bị phạt trọng rất nặng.

Hiện tại cô cùng Đại Thạch lại cả gan dám xông vào đây, nếu bị người ta phát hiện hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Sau một hồi mò mẫm bước đi trong ánh sáng mờ ảo, hai người Nguyễn Văn bỗng nghe thấy tiếng kéo kẹt nho nhỏ, cùng với tiếng ... rên rì.

Cảm giác bất an trong lòng Nguyễn Văn ngày càng mãnh liệt, trong đầu cô bỗng thoáng qua một suy nghĩ kinh khủng. Sợ hãi, cô vội vàng túm lấy cánh tay của Đại Thạch, định bụng phải dứt khoát lôi kéo cậu nhóc này bỏ đi, thế nhưng đã quá muộn.

Đại Thạch giờ chiếc đèn lồng trên tay lên cao, hình ảnh hiện ra trước mắt trong ánh sáng tù mù khiến hai người giật bắn người, tựa như có ai vừa dội cho một chậu nước đá lạnh buốt xuống đầu.

Một cặp nam nữ quần áo hỗn độn đang quần lầy nhau trong căn phòng cũ kỹ mục nát. Động tác thân mật cùng tiếng rên rỉ của cả hai dừng lại đột ngột khi ánh sáng bỗng nhiên chiếu tới. Người đàn ông kia quay phắt đầu sang phía bên này, quát lên nho nhỏ:

- Ai đó?

Đại Thạch nhanh chóng xoay người, túm lấy tay Nguyễn Văn bỏ chạy như điên. Nguyễn Văn trong lòng cũng sợ hãi không thôi.

Trời ạ, đôi nam nữ kia còn không phải là Hồ quản gia cùng Liễu di nương sao?!!

Hai người bọn cô quả là xui tận mạng rồi.

Mãi cho đến khi an vị trên cái giường đá lạnh ngắt trong phòng ngủ tập thể, trái tim Nguyễn Văn vẫn còn đập thình thịch như muốn nổ tung lồng ngực.

Cô vẫn còn nhớ rõ ánh mắt Đại Thạch trước khi chia tay cô ngoài cửa. Ánh mắt cậu hoảng sợ xen lẫn tuyệt vọng, nhỏ giọng nói với cô một câu.

“Đại ca hại đệ rồi!”

Thật không ngờ Liễu di nương lại ngoại tình cùng Hồ quản gia, có lẽ Hồ quản gia cấm mọi người đến tiểu viện đó cũng một phần vì lý do này. Nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn, Nguyễn Văn biết rõ cô và Đại Thạch chỉ còn một lựa chọn, đó là phải tìm cách rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

- Không được đâu!

Vừa mới nghe được đề nghị bỏ trốn của Nguyễn Văn, Đại Thạch vội vàng lắc đầu nguây nguây, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt ngăm đen có vẻ già dặn hơn tuổi của cậu.

- Suyt, huynh nói nhỏ thôi. – Nguyễn Văn nhanh tay bịt miệng Đại Thạch, vội vàng nhìn một vòng xung quanh. Hai người họ đang đổ nước vào mấy cái lu gần bếp, những người khác xung quanh đang bận bịu chuẩn bị cho bữa cơm chiều. Thấy không có ai để ý đến bên này, Nguyễn Văn mới bỏ tay xuống, nhỏ giọng nói tiếp.

- Sao lại không được? Chuyện hôm qua ... huynh cũng biết mà. Chúng ta phải nhanh chóng tìm cách thôi. Sáng mai lúc người giao thực phẩm đến chính là thời điểm tốt nhất. Chúng ta có thể trốn vào thùng xe

- Ngừng ngừng ngừng ... Tiểu Thạch đệ có hiểu mình đang nói gì không? Đệ đừng có hoảng, chắc gì hai người kia đã thấy được mặt chúng ta, đêm qua tối như vậy ... Mà bỏ trốn ư? Giấy bán thân của chúng ta còn ở trong tay người ta, nói trốn là trốn được sao? Và lại nếu có trốn được thì cuộc sống sau này phải làm sao? Chúng ta thậm chí còn không có một chỗ để trú thân.

Đại Thạch càng nói sắc mặt càng buồn bã, đến cuối cùng giọng còn hơi run run nữa, trông chừng như cậu nhóc hay thích được làm đại ca này sắp khóc đến nơi. Nguyễn Văn nhìn cậu, hít sâu một hơi, dịu giọng giải thích:

- Đệ chỉ e là họ có thể thấy rõ mùi mười mấy chứ ... Đại Thạch, còn nhớ thôn Thủy An mà huynh đã kể với đệ không? Nơi gia đình huynh từng có dịp đi qua rồi dừng chân mấy bữa ấy. Huynh bảo rằng chỗ đó nổi tiếng về buôn bán cây kiềng, có phong cảnh rất đẹp, người dân lại nhiệt tình. Đệ thử tìm hiểu rồi, chỗ đó cách nơi này chừng bốn năm ngày đường, trong tay đệ có chút tiền để dành, chúng ta có thể thuê một cỗ xe ngựa để di chuyển. Còn khế ước bán thân à? Trên đó có gì để xác định thân phận chúng ta? Không tên tuổi, không hình ảnh, chỉ có mỗi một dấu tay nhỏ xíu của một đứa bé, đợi đến lúc chúng ta trưởng thành thì chỉ dùng mắt thường làm sao phân biệt được, trừ phi nơi này cũng có mấy xác nhận vân tay. Thế gian này rộng lớn như vậy, chỉ cần thoát khỏi đây thì sợ gì không có chỗ cho chúng ta dung thân.

Đại Thạch sững sờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt vì kích động mà ngày càng đỏ bừng, làn da vốn trắng trẻo trong ấn tượng ngày trước của cậu giờ đã dần đen đi vì khói dầu và nắng nóng, mấy giọt mồ hôi lấm tấm hai bên thái dương và trên chóp mũi nho nhỏ. Nhìn xuống cánh tay khẳng khiu đang cố bưng khế nệ thùng gỗ to tướng, bàn tay be bé rạn nứt vì phải ngâm nước suốt trong những ngày đông lạnh giá. Đại Thạch bỗng nhớ đến mấy đứa em của mình ở dưới quê. Năm đó quê cậu mất mùa, ba đứa em đứa chết đói, đứa bệnh nặng, anh cả là người lo hương khói nên đứa con thứ như cậu là người duy nhất có thể bán cho người ta làm nô trong thời điểm đó. Một lần này chính là cả đời không gặp lại, từ khế ký xuống, mạng không còn là của mình. Hình ảnh của Tiểu Thạch trong ánh nắng chiều bỗng như hòa làm một với đứa em nhỏ của cậu, làm Đại Thạch ngăn người trong khoảnh khắc.

Giật mình bừng tỉnh, đưa tay xoa đầu Tiểu Thạch, mỉm cười:

- Trước giờ tuy đệ hay nói những điều huynh không hiểu được hết, nhưng xem ra đệ đã suy tính chu toàn cả rồi, giờ mà huynh còn không chịu hợp tác nữa thì thật không phải. Được rồi, cái này cho đệ ... - vừa nói Đại Thạch vừa lút dúi vào tay Nguyễn Văn một cái túi nho nhỏ, vải bọc bên ngoài đã sờn cũ cả rồi - ... toàn bộ của cái của đại ca đây, đệ giữ cho cẩn thận.

Nguyễn Văn giật mình nhìn cái túi hơi nặng nặng trong tay, vội vàng đẩy lại cho Đại Thạch.

- Thứ quan trọng thế này sao lại giao cho đệ chứ! Đệ ...

- Chính vì quan trọng mới nhờ đệ bảo quản giùm. Đại ca tính tình đĩnh đạc, giao cho đệ huynh mới yên tâm.

Nói xong Đại Thạch còn không quên nháy mắt một cái. Nguyễn Văn cũng không muốn dây dưa lằng nhằng, chỉ sợ bị người khác chú ý, vội vàng nhét sâu vào trong áo.

Sau đó hai người lại tìm cơ hội bàn bạc thêm một hồi rồi mới thống nhất kế hoạch bỏ trốn. Đêm đó cả hai đều thu thập những thứ quan trọng giấu trong người, đợi đến sáng mai sẽ gặp nhau ở chỗ cửa sau gần bếp.

Nguyễn Văn lo lắng đi tới đi lui tại chỗ hẹn, lòng nóng như lửa đốt. Đã sắp đến giờ người giao hàng đến rồi, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng Đại Thạch.

Nấp sau bụi cây nhìn người ta dỡ từng thùng thịt cá, từng sọt rau quả di chuyển vào bếp, Nguyễn Văn gấp đến nỗi mồ hôi chảy thành dòng trên mặt.

Kế hoạch bỏ trốn của cô và Đại Thạch bị nghiền nát theo từng vòng quay của bánh xe khi chiếc xe cộc cạch chạy ra khỏi cổng.

Tại sao mọi chuyện lại thành thế này?

Nguyễn Văn kích động chạy đi tìm Đại Thạch, thế nhưng tìm khắp mọi nơi vẫn không thấy bóng dáng cậu nhóc đâu. Sau đó cô lại bị người ta lôi đi làm việc, mặc cho trong lòng bồn chồn không thôi.

“Nhanh, nhanh đi xem. Có chuyện xảy ra rồi!”

Không biết ai là người đã la lên câu này, chỉ thấy mọi người bỏ lại công việc trong tay, nổi đuôi chạy theo nhau đi hóng chuyện.

Dự cảm xấu trong lòng Nguyễn Văn ngày càng mãnh liệt, cô cũng vội vàng đuổi theo mọi người.

Đám đầy tớ nhón nháo, chộn rộn đứng thành từng vòng từng vòng xung quanh khoảnh đất gần hồ sen phía bắc viện, bàn tán rôm rả như thể thứ nằm trong vòng tròn kia là cái gì hiếm lạ lắm.

Nguyễn Văn cố lách thân hình nhỏ bé của mình qua đám người đông đúc, tiến vào bên trong.

Ánh mặt trời vốn dĩ rất rực rỡ, ấy vậy mà không biết mây từ đâu kéo tới làm cả một khoảng trời rộng lớn có chút âm u mờ mịt. Nếu không có mấy cụm mây này thì thời tiết hôm nay quả là tuyệt vời.

Cũng giống như bây giờ, hồ sen ở Triệu phủ này vốn có phong cảnh rất đẹp, ấy vậy mà lại bị một cái xác chết đuôi tím tái phá hỏng mỹ quan.

Dường như có ai đó trong đám người kia đang quát mắng cô, nhưng Nguyễn Văn không quan tâm. Tại cô ù đi, đầu óc ong ong như bị say nắng, trước mắt chỉ còn hình ảnh Đại Thạch nằm trên nền đất lạnh, cả người sưng nước như vừa được vớt lên từ hồ sen, hai mắt nhắm nghiền tựa như đang say ngủ.

Nguyễn Văn không biết mình đã đến gần cậu bằng cách nào. Hình như là thông thả đi từng bước một, hoặc giả là khụy người cố bò lên từng chút. Cô chỉ nhớ được cuối mình cũng quỳ bên cạnh cậu, ngón tay run rẩy đặt dưới cái mũi trắng bệch.

Đại Thạch, người anh trai chẳng phải máu mủ nhưng còn yêu thương cô hơn cả ruột thịt ở thế giới xa lạ này, đã rời bỏ cô như thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Như Hình Với Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thi Âm viện

Quỳ gối trước mặt Liễu di nương, hai mắt chăm chú nhìn xuống sàn nhà, Nguyễn Văn không khỏi cảm thán thế sự khó lường, tai họa dồn dập chẳng biết đâu mà tránh.

Đã ba ngày từ sau khi phát hiện xác của Đại Thạch trong hồ sen, sau khi thăm viếng ngôi mộ được đắp sơ sài của cậu trong khu nghĩa trang dành cho hạ nhân, Nguyễn Văn vội vàng trở về Triệu phủ để làm nốt công việc buổi chiều. Ngày nào còn chưa tìm được cách thoát thân thì ngày đó cô vẫn còn phải làm tròn bổn phận hạ nhân của mình, để tránh gặp phải rắc rối không cần thiết.

Tiệc thay chạy trời không khỏi nắng, vừa đi ngang qua thư phòng Nguyễn Văn đã bị gọi vào, người ra lệnh cho cô không ai khác chính là ngũ thiếu gia Triệu Hạc. Triệu Hạc năm nay đã tròn mười tuổi, tính tình lười nhác ham ăn biếng làm, văn võ không thông, điển hình của một cậu công tử quân là áo lượt.

Trước giờ Nguyễn Văn vẫn luôn tìm cách tránh né tiếp xúc với mấy vị chủ tử này, để tránh họa từ đâu rơi xuống. Thế nhưng ta có thể tránh họa nhưng họa lại chẳng chịu tránh ta, ví như chuyện ngoại tình của Liễu di nương, ví như chuyện tìm người gánh tội của ngũ thiếu gia.

Phải, là gánh tội.

Từ lúc Triệu Hạc bỗng nổi hứng sai cô vào dọn dẹp thư phòng, một công việc vốn dĩ chẳng bao giờ được giao cho cô, Nguyễn Văn đã có linh cảm xấu

rồi. Quả đúng như vậy, cô phát hiện cái nghiến mực quý mà lão gia tặng cho Triệu Hạc đã vỡ tan tành nằm gần chân bàn. Thật trùng hợp, Liễu di nương mẫu thân của Triệu Hạc lại đến tìm cậu ta vào lúc này, và thế là chuyện gì đến cũng phải đến.

Ai cũng bảo Triệu Hạc là một kẻ ngốc nghếch dễ bị lừa gạt, Nguyễn Vân cảm thấy mấy người đó mới thật là ngu xuẩn. Một kẻ ngốc nghếch lại biết canh thời gian và tìm người gánh tội chuân đến thế ư? Bất kỳ đứa hạ nhân nào rơi vào tình cảnh này dù bình thường có mồm miệng đến đâu thì cũng chẳng thể biện bạch nổi, chẳng lẽ lại đổ tội ngược lại cho chủ tử, huống chi bây giờ cô lại là Tiểu Thạch – một đứa câm. Giờ mà thỉnh linh mở miệng e lại gánh một cái tội còn nghiêm trọng hơn nữa. Quả là không còn nhân tuyển nào thích hợp hơn cô, trong lòng Nguyễn Vân không khỏi gợn cái với Triệu Hạc.

Ở trong phủ cũng được một thời gian nên tất nhiên Nguyễn Vân cũng biết những hình phạt cùng mức độ nghiêm trọng đối với sai sót của hạ nhân. Với “lỗi lầm” này của cô, hình phạt nặng nhất hẳn là đánh mười trượng rồi nhốt vào phòng chứa củi một ngày, sau đó nếu vẫn còn mạng thì lại phải tiếp tục làm việc như thường. Thế nhưng thời gian quý giá cũng đã qua gần một nén nhang, cảm nhận ánh mắt Liễu di nương lạnh băng nhìn mình, Nguyễn Vân e rằng dự cảm xấu của mình sắp thành sự thật.

- Tự tiện vào phòng của chủ tử, phá hoại tài sản, ý đồ bất chính, phạt 60 trượng, ném ra bãi tha ma.

Một câu nhẹ bốn với cả đồng tội danh từ đâu ập xuống cùng với hình phạt quyết giết không tha này, Nguyễn Vân biết suy đoán của mình đã đúng. Liễu di nương chắc chắn đã biết mình là người đã phát hiện chuyện ngoại tình của bà ta. Cũng đúng thôi, Đại Thạch chẳng phải đã bị người ta xử lý gọn nhẹ đấy à. Một đứa trẻ giỏi bơi lội đến thế lại chết đuối ở cái hồ sen chỉ sâu chừng ba thước, có chó nó tin.

Nguyễn Vân thất thần để cho hai đứa nô bộc lôi ra ngoài, cảm xúc trong lòng hỗn độn khó phân.

Phải chăng cô sắp được giải thoát khỏi cái thế giới tàn nhẫn này rồi?

Tay chân bị trói chặt trên cái ghế dài, ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống tấm lưng gầy gò khiến nóng lên hầm hập như bị lửa thiêu, mồ hôi rịn ra hai bên thái dương, lấm tấm trên chóp mũi đỏ bừng, hai tai Nguyễn Vân ù đi, có tiếng nói cười dường như văng lại từ đâu đó.

Hai mắt hoa lên, cả thế giới bỗng chìm vào bóng tối.

Cái cảm giác lắc lư xóc nảy quen thuộc của xe ngựa một lần nữa khiến Nguyễn Vân tỉnh giấc. Mắt đã bị bịt chặt, hai tay cũng bị trói, thế nhưng cơ thể ngoại trừ một mồi ra thì không có chút cảm giác đau đớn nào.

Chuyện này là sao? Cô còn sống ư? Cô đang ở đâu đây?

Có tiếng nói chuyện ngoài xe vọng vào, Nguyễn Vân gần như nín thở, chăm chú lắng nghe.

- Xong vụ lần này thì tạm ngừng một thời gian đi, có người bắt đầu để ý rồi đấy.

- Biết rồi biết rồi, nếu không phải tiền bạc dạo này eo hẹp thì ta cũng chẳng cần phải liều mạng đến thế. Người nghĩ lần này Thi Âm viện sẽ trả bao nhiêu?

- Cũng khó nói, hàng lần này chất lượng kém quá, đứa tốt nhất thì lại bị câm, e rằng khó mà bán giá cao được.

- Hừ hừ, rõ là bọn gian thương. Không phải lúc trước đã thỏa thuận ...

Tiếng nói bên ngoài vẫn vang lên một cách dứt quãng, thế nhưng những câu hỏi cuộn cuộn trào dâng trong lòng khiến Nguyễn Vân đã không thể nghe rõ được nữa rồi.

Rõ ràng cô đã bị lôi ra ngoài để phạt trượng, thế nào mà lại biến thành hàng hóa bị bán đi? Thi Âm viện là chỗ nào? Đám người này là ai, làm sao lại có thể đem cô từ trong phủ mang ra ngoài được?

Ngay khi xe ngựa chạy chậm dần rồi ngừng hẳn, Nguyễn Vân bỗng sức nhớ ra vì sao cái tên kia lại quen thuộc đến vậy.

Thi Âm viện, một trong những nam quán nổi tiếng nhất khu phố hoa phía Tây.

Bạn đang đọc truyện *Như Hình Với Bóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Lần đầu gặp gỡ

Sau khi gõ vài tiếng lên cánh cửa, Nguyễn Vân lẳng lặng ôm chậu nước chờ đợi.

Đã một tuần kể từ ngày bị bán vào Thi Âm viện. Không biết nên cảm thấy may mắn vì “bị câm” nên cô không được xếp vào hàng thanh quan của quán, hay cảm thán cái số nó tai quái thân, đến nơi này rồi cô vẫn là một hạ nhân như cũ. Tất nhiên với một kẻ được nhận định là vô dụng như cô thì giá trị đương nhiên giảm xuống rất nhiều, cô được phân công làm người hầu của một tiểu quan đã gần hết thời tên Thanh Trúc. Tiểu viện của y nằm ở một góc

khá vắng vẻ, chung với vài nam kỹ đã qua thời vàng son khác.

Không biết tính tình lúc trước của vị tiểu quan Thanh Trúc này thế nào, nhưng từ lúc Nguyễn Văn được phân công đến đây thì chưa từng có ngày nào thấy y có sắc mặt tốt cả. Có lẽ thông qua Nguyễn Văn y cũng đoán được vị trí của mình hiện giờ nên càng tỏ ra bức bối, tuy chưa đến nỗi thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Nguyễn Văn nhưng cũng không tránh khỏi vài lời mắng nhiếc chửi rủa.

Nguyễn Văn cũng phiền muộn trong lòng. Vì phải giả câm nên tất nhiên lúc trở thành tiểu đồng hầu hạ sẽ không tránh khỏi bất tiện. Cũng giống như lúc này đây, vốn dĩ người khác chỉ cần lên tiếng hỏi xem người trong phòng đã dậy chưa thì có thể vào rồi, đằng này cô chỉ có thể gõ cửa vài tiếng rồi chờ cho người kia tự dậy thôi, còn không thì đành cần rằng đẩy cửa vào đại. Cũng vì chuyện này mà cô phải nghe chửi mấy lần, chỉ kém bị hất nguyên chậu nước vào người thôi.

Đã gõ hơn chục lần rồi mà người trong phòng vẫn chưa có động tĩnh, chắc do hôm qua say quá. Thật ra hôm qua Thanh Trúc không có khách, uống rượu say đến thế cũng chỉ vì giải sầu thôi. Tuy rằng bình thường vào giờ này hẳn ta cũng chả có khách, thế nhưng phải phòng ngừa vạn nhất, huống chi mặt trời cũng đã lên cao, trễ thêm chút nữa e rằng chẳng còn đồ ăn sáng, mà Nguyễn Văn cũng chỉ có thể ăn sau khi hầu hạ xong xuôi, chính xác là một chút cơm thừa canh cặn của hắn hoặc trong nhà bếp, nên đành bấm bụng đẩy cửa vào đại.

Mùi rượu nồng nặc nhất thời xông vào mũi làm cô suýt chút nôn khan, theo phản xạ vội vàng lùi ra một bước. Sau đó cố nín thở tiến vào, vừa đặt chậu nước xuống giá rửa mặt liền vội vàng mở bớt cửa sổ trong phòng ra để thoáng khí. Thu gom quần áo vứt lung tung trên sàn, nhìn vào bóng người lơ mơ sau màn trên giường, Nguyễn Văn hít sâu một cái lấy can đảm, dứt khoát vén màn lên, lay tỉnh người vẫn còn đang ngáy khe khẽ kia.

Mãi một lúc sau Thanh Trúc mới hé mở đôi mắt lờ mờ đỏ chạch, nhìn Nguyễn Văn như thể không muốn gì hơn ngoài việc ném cái gối cứng ngắc vào mặt cô. May thay bị kịch cuối cùng cũng không xảy ra, Thanh Trúc chỉ uể oải ngồi dậy, lăm bằm chửi rủa vài câu trong miệng rồi ra khỏi giường, lừ đừ đến bên chậu nước rửa mặt cho tỉnh táo.

Tranh thủ lúc y đang rửa mặt, Nguyễn Văn vội vàng lấy hộp thức ăn còn để ngoài cửa lúc trước vào rồi dọn lên bàn. Cũng không thể trách cô để thức ăn lung tung, tất cả mọi việc đều do một mình cô đảm nhiệm nên có thể vừa bưng chậu nước vừa mang giỏ thức ăn đến được đây đã giới lắm rồi, chứ còn tay chân đâu mà cầm cả hai thứ vào trong nữa chứ.

Sắp xếp xong lại vội vàng đến giúp Thanh Trúc mặc quần áo, miễn cho anh ta chấp vá lung tung rồi lại rồi nui một đồng, đến cuối cùng người bị chửi vẫn là cô thôi.

Ngồi vào bàn, cầm nguyên bình trà tu ừng ực, sau đó lại uống sạch chén cháo loãng bỏng vài hạt gạo chỉ còn âm ẩm, chẳng buồn đụng đến mấy cái bánh hấp trông có vẻ hấp dẫn nhưng thật ra vừa cứng vừa khô kia, anh ta đứng dậy vươn vai ngáp dài một cái, rồi dưới tác dụng của men say vẫn còn văng vát trong người, đồ dẫn bước về phía giường, lăn đùng lên ngủ tiếp.

Nguyễn Văn cũng thấy kệ gã ta, tranh thủ ăn mấy cái bánh khô khốc cùng đĩa dưa muối mặn chát chẳng biết làm từ thứ gì, sau cùng uống vài hớp nước từ cái bình mang bên hông, bắt đầu dọn dẹp phòng ốc. Cũng may là Thanh Trúc chỉ vất mấy cái áo ngoài cùng giày và tất lung tung thôi nên cũng không mất nhiều công sức dọn dẹp lắm, và lại hầu như ngày nào Nguyễn Văn cũng tranh thủ lau chùi qua một lượt nên phòng ốc cũng không có bụi bặm gì nhiều, chỉ thoáng chốc đã dọn dẹp xong.

Cô lấy chậu nước cùng hộp đựng thức ăn đi rửa, sau đó lại phải đi phụ giúp mấy việc vặt khác. Mặc dù là tiểu đồng riêng của Thanh Trúc nhưng dù sao thì gã ta cũng gần hết thời, nơi này ngoại trừ người hầu thân cận của hồng bài hay tú ông ra thì tất cả các tiểu đồng khác đều phải phụ giúp làm mấy công việc khác trong Thi Âm viện này.

Cứ tưởng ngày hôm nay lại trôi qua vô vị như những bữa trước, ngờ đâu lúc xế chiều Thanh Trúc lại nhận được tin có người mời gã ta cùng hai tiểu quan khác đi bồi rượu. Trái ngược với vẻ vội vàng khẩn trương của Nguyễn Văn, Thanh Trúc chỉ chậm chạp ăn qua loa một chút, sau lại rửa ráy thay quần áo, thậm chí lúc ngồi trước gương trang điểm chải đầu Nguyễn Văn còn tình ý phát hiện vẻ chán ghét trong mắt hắn, giống như y không mấy hài lòng với vị khách đêm nay nên muốn kéo dài thời gian vậy. Tuy không rõ vì sao một người vốn ề đến độ tối ngày đuổi ruồi như hắn lại không mấy vui vẻ khi có khách, cô vẫn cố tập trung hoàn thành công việc của mình một cách nhanh chóng.

Ngồi ở phía trước xe ngựa cùng với mã phu, Nguyễn Văn thầm cảm thấy may mắn vì thân thể này vẫn còn nhỏ tuổi nên được thông cảm mà cho ngồi trên xe, chứ không như tiểu đồng của hai tiểu quan kia, trông bộ dạng cũng mười một mười hai tuổi rồi, chỉ có thể đi bên cạnh xe, cho dù tốc độ xe ngựa không nhanh lắm nhưng hai người kia có lúc còn phải chạy theo mới đuổi kịp. Quãng đường này cũng không biết còn bao xa, nhưng

dù thế nào thì khi đến nơi e rằng hai người kia cũng phải mệt lả.

Xe cộc cạch chạy một hồi rồi dừng lại ở cửa sau của một biệt viện, nơi đó đã có người đứng chờ sẵn để dẫn đường. Cả nhóm được đưa đi một đoạn, sau đó chỉ có Thanh Trúc cùng hai tiểu quan kia được tiến vào một nơi vừa giống đại sảnh lại trông như một phòng ngủ cỡ lớn trải đầy nệm cùng màn lụa phát phơ, còn đám tiểu đồng như Nguyễn Văn phải đứng hầu bên ngoài.

Một lát sau lại có một tốp năm sáu nữ nhân oanh oanh yến yến được đưa vào, quần áo người nào người nấy tuy kín đáo nhưng lại mỏng manh ôm sát cơ thể để lộ ra mấy đường cong hấp dẫn. Nhìn trang phục cùng cử chỉ của những cô gái này, một ý nghĩ bỗng xuất hiện trong đầu Nguyễn Văn.

Mấy cô gái này không lẽ cũng giống như Thanh Trúc, là kỹ nữ? Trời ạ, đây là chỗ nào, lại có thể phóng túng đến mức độ này?

Tuy cùng làm nghề “buồng hương bán phấn” thế nhưng giới này cũng có quy củ riêng của nó, phàm là kỹ nữ và tiểu quan sẽ không tiếp khách cùng nhau. Đây là luật bất thành văn. Tất nhiên cô cũng biết trên thế gian này không hiếm những người thích chơi trò lách luật, đặc biệt là với mấy kẻ giàu sụ hay quan to quý nhân thì lại càng khó từ chối, họa may chỉ có mấy hồng bài cùng vài người đang trong thời hoàng kim mới có thể tránh được. Chẳng qua biết

thì biết, nhưng mà lúc được trực tiếp chứng kiến thế này cũng khiến cô không tránh khỏi sững sờ. Giờ cô cũng có thể lý giải được vẻ chán ghét trong mắt Thanh Trúc lúc trước, hẳn là anh ta cũng thấy khó chịu trong lòng lắm.

Âm thầm quan sát biểu cảm của những nha hoàn cùng tiểu đồng kia, thấy bọn họ hoàn toàn tự nhiên chẳng có chút phản ứng bất thường nào, trong lòng Nguyễn Vân thầm hiểu đây không phải là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến cảnh này. Hơn nữa mấy người này nói chuyện với nhau khá vui vẻ, rõ ràng là có quen biết từ trước. Vốn cũng có một nha hoàn thấy cô lạ mặt nên tiến lên định bắt chuyện, thế nhưng vừa mở miệng hỏi đã bị một tiểu đồng khác cắt ngang, bảo rằng cô bị câm thì cũng mất đi hứng thú, không quan tâm cô nữa.

Nguyễn Vân hơi cúi đầu né sang một bên, kéo dài khoảng cách với mấy người này một chút. Giả câm đã lâu khiến cô đôi lúc cũng quên mất mình còn có thể nói chuyện, cộng thêm việc không mấy tiếp xúc với người khác khiến bản tính cô cũng ngày càng hướng nội, không muốn thân cận với người khác quá. Thật ra sau cái chết của Đại Thạch cùng những chuyện đã qua cô lại càng không muốn tiếp xúc với người khác, thậm chí có phần e sợ ...

“Này ...”

Giật mình né sang một bên theo phản xạ, Nguyễn Vân không biết từ lúc nào bên cạnh mình đã có thêm một cô bé chừng mười tuổi, nhìn kỹ quần áo trên người thì sực nhớ ra có lẽ đây cũng là một trong những nha hoàn ban này. Cô bé có vẻ cũng hết hồn bởi hành động bất ngờ của Nguyễn Vân, hơi lúng túng ôm trong lòng một bọc gì đó, cuối cùng dường như cố lấy chút can đảm, đưa cái bọc ra trước mặt Nguyễn Vân, nhỏ giọng lí nhí: “Ăn không?”

Nói xong thì len lén nhìn người trước mặt, có vẻ như sợ bị từ chối nên gấp gấp giải thích thêm: “Những ... những trường hợp như thế này phải tự mang theo đồ ăn, cậu mới tới nên ... có ... lẽ ... cũng ... mang” Càng nói giọng càng nhỏ đi, dường như lúc này cô bé đó cũng mới chợt nghĩ ra tình huống dở như Nguyễn Vân cũng có chuẩn bị thức ăn thì hóa ra cô bé làm việc thừa quá. Nhìn cô bé càng lúc càng ngại ngùng, đầu cúi ngày càng thấp, Nguyễn Vân thấy vậy cũng không nỡ phụ lòng nàng, đưa tay ra nhận lấy cái bọc.

Nhìn vào thì thấy bên trong là ba cái bánh nướng hình tròn cỡ lớn bằng cái đĩa, tuy không còn độ ẩm nhưng nhìn màu vàng óng ánh kia trông cũng rất ngon miệng. Lúc này Nguyễn Vân mới chợt nhớ ra từ sáng đến giờ mình cũng mới được ăn qua loa một bữa, nhìn thức ăn trước mắt làm bụng cô bây giờ cũng bắt đầu thấy đói cồn cào.

Ngẩng đầu nhìn cô bé trước mặt, gật gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, lại cầm một cái bánh đưa qua. Cô bé kia thấy vậy thì hơi dè dặt hỏi: “Muốn mình ăn chung à?”

Nguyễn Vân mỉm cười gật đầu, đợi cô bé cầm bánh rồi lại kéo kéo tay áo nàng, chỉ chỉ vào một góc gần cây cột lớn đằng kia, rồi tự động đi qua ngồi xuống. Cô bé thấy vậy cũng lèo đèo theo sau, hai người sau khi an vị thì bắt đầu bữa tối khô khan của mình. Cũng may bánh này không phải chỉ có cái mã bẻ ngoài, tuy đã nguội lạnh nhưng ăn vào rất mềm rất xốp, trong lúc nhất thời hai đứa bé xa lạ lần đầu gặp gỡ cứ thế cặm cụi nhai nhai nuốt nuốt, gió đêm lành lạnh thổi qua, tiếng đàn ca xướng họa xa xa vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Như Hình Với Bóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.